

گازهای گلخانه‌ای

زهرا عباسی مزار
امور HSE شرکت ملی نفت ایران

تولید محصولات پتروشیمی نظیر (Coupling Of Methane) OCM (Oxidative) و DMC (Dimethyl Carbonate) و ۰۰۰ سهم به سزایی در کاهش انتشارات گازهای گلخانه‌ای خواهد داشت.

شایان ذکر است که در بخش بالادستی صنعت نفت، منابع عمده انتشار گازهای گلخانه‌ای یکی، گازهای همراه است که در مشعلها سوزانده می‌شود و دیگری سوخت مصرفی واحدهای عملیاتی مختلف است.

با توجه به طرحهای موجود که جهت جمع‌آوری گازهای همراه پیش‌بینی شده است، در شرکت نفت فلات قاره ایران، انتشار CO₂ در حدود ۵/۶۷ درصد و در شرکت ملی مناطق نفتخیز جنوب در حدود ۸۹ درصد کاهش می‌یابد. تکمیل طرحهای جمع‌آوری گازهای همراه در مناطق نفتخیز جنوب تا سال ۱۳۸۵ و در مورد شرکت نفت فلات قاره تا سال ۱۳۸۹ میزان پیشرفت طرحها بیش از ۹۰ درصد برآورد می‌شود.

جمهوری اسلامی ایران در ژوئن سال ۱۹۹۲ میلادی به عضویت کنوانسیون سازمان ملل متحد در باره تغییرات آب و هوا (UNFCCC) در آمده است. از اهدافی که در این کنوانسیون دنبال می‌شود تعیین میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای از منابع مختلف و تلاش در جهت کاهش این انتشارات است.

اصولاً گازهای گلخانه‌ای به دو گروه ذیل تقسیم می‌شوند:
- گازهای گلخانه‌ای مستقیم مانند CO₂، CH₄، N₂O
- گازهای گلخانه‌ای غیر مستقیم مانند CO، NOX، NMVOC
برای کاهش انتشارات گازهای گلخانه‌ای ایران در بخش انرژی تمهیدات مختلفی وجود دارد که دو مورد مهم آن به شرح زیر است:
- جایگزینی سوخت:

جایگزین کردن سوختهای گازی به جای سوختهای مایع نظیر گازوئیل و نفت سنگین و ۰۰۰ که میزان انتشارات گازهای گلخانه‌ای را به مقدار محسوسی کاهش می‌دهد.
- جمع‌آوری و بازیافت گازهای همراه:
بازیافت گازهایی که در مشعلها سوزانده می‌شود به منظور استفاده در چاههای تزریقی یا به عنوان خوراک واحدهای GTL و یا برای

